

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata rozšírená komora)

z 10. januára 2019*

„Verejná služba – Dočasní zamestnanci – Článok 2 písm. c) podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov – Zmluva na dobu neurčitú – Prepustenie – Narušenie vzťahu dôvery – Právo byť vypočutý – Dôkazné bremeno“

Vo veci T-160/17,

RY, bývalý dočasný zamestnanec Európskej komisie, v zastúpení: pôvodne J.-N. Louis a N. de Montigny, neskôr J.-N. Louis, avocats,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: G. Berscheid a L. Radu Bouyon, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 270 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie z 27. apríla 2016, ktorým sa vypovedá zmluva žalobcu na dobu neurčitú,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni (spravodajca), sudcovia L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk a C. Mac Eochaidh,

tajomník: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. septembra 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobca RY nastúpil do služby Európskej komisie 1. novembra 2014 ako dočasný zamestnanec prijatý podľa článku 2 písm. c) Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“) v rámci zmluvy na dobu neurčitú.

* Jazyk konania: francúzština.

- 2 V súlade s článkami 2 a 3 pracovnej zmluvy podpísanej generálnym riaditeľom generálneho riaditeľstva pre ľudské zdroje a bezpečnosť Európskej komisie 11. decembra 2014 žalobca vykonával od 1. novembra 2014 funkciu zástupcu vedúceho kabinetu člena Komisie, pričom bol zaradený do platovej triedy AD 12 platového stupňa 2.
- 3 Podľa dodatku k pracovnej zmluve podpísaného 2. októbra 2015 s účinnosťou od 1. októbra 2015 došlo k zmene úloh žalobcu, ktorý tak zastával funkciu experta v rámci kabinetu člena Komisie, pričom bol zaradený do platovej triedy AD 13 platového stupňa 2.
- 4 Rozhodnutím generálneho riaditeľa generálneho riaditeľstva pre ľudské zdroje a bezpečnosť z 27. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) Komisia ukončila žalobcovu zmluvu dočasného zamestnanca podľa článku 47 písm. c) bodu i) PZOZ s účinnosťou od 1. augusta 2016. Toto rozhodnutie stanovilo vykonanie výpovednej lehoty tri mesiace na obdobie od 1. mája 2016 do 31. júla 2016, počas ktorej mal byť žalobca k dispozícii jednému generálnemu riaditeľstvu. Vzhľadom na práceneschopnosť žalobcu, ku ktorej došlo počas výpovednej lehoty, napokon výpovedná lehota uplynula 30. októbra 2016.
- 5 Dňa 27. júla 2016 žalobca podal na orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OOUPZ“) v rámci Komisie sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu podľa článku 90 ods. 2 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie. Na podporu svojej sťažnosti žalobca uviedol jednak porušenie článku 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a jednak porušenie článku 2 písm. c) PZOZ.
- 6 Pokiaľ ide o údajné porušenie článku 41 Charty, žalobca vo svojej sťažnosti tvrdil, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté úplným nedostatkom odôvodnenia a porušením práva byť vypočutý. V časti B sťažnosti, nazvanej „o veci samej“, žalobca v bode 1 najmä uviedol, že nebol informovaný o dôvodoch ukončenia svojej zmluvy, takže nebol schopný pred OOUPZ uviesť vady napadnutého rozhodnutia. V bode 2 tej istej časti dodal, že príslušný člen Komisie ani žiadna iná osoba ho neinformovala o narušení vzťahu dôvery.
- 7 Rozhodnutím z 28. novembra 2016 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“) podpredsedníčka Komisie zodpovedná za rozpočet a ľudské zdroje, konajúca ako OOUPZ, zamietla sťažnosť žalobcu.
- 8 V tomto rozhodnutí OOUPZ zastával názor, že povinnosť vypočuť dotknutú osobu pred prepustením neexistovala, ak tak ako v prejednávanej veci, pokiaľ ide o dočasného zamestnanca prijatého na základe článku 2 písm. c) PZOZ, bolo rozhodnutie o ukončení zmluvy prijaté z dôvodu narušenia vzťahu dôvery. OOUPZ v každom prípade zastával názor, že tvrdenie založené na porušení práva na obhajobu je potrebné zamietnuť, keďže žalobca mal možnosť vyjadriť svoj názor na svoj odchod z kabinetu najmä počas zasadnutí zorganizovaných v septembri a decembri 2015.
- 9 Navyše OOUPZ zastával názor, že napadnuté rozhodnutie je riadne odôvodnené. V tomto ohľade OOUPZ najmä uviedol, že žalobca bol opakovane informovaný, že jeho výkonnosť nebola uspokojivá a že možnosť ukončenia jeho zmluvy sa spomínala aspoň dvakrát v priebehu rozhovorov s vedúcim kabinetu na jednej strane a členom Komisie na druhej strane. OOUPZ dodal, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti poskytlo žalobcovi dodatočné prvky odôvodnenia.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 10 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 10. marca 2017 žalobca podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 11 Všeobecný súd podľa článku 28 svojho rokovacieho poriadku na návrh deviatej komory rozhodol o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.

- 12 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (deviata rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby svoje prednesy sústredili na otázku účinnosti alebo neúčinnosti žalobného dôvodu založeného na porušení práva byť vypočutý, ktoré zaručuje článok 41 ods. 2 Charty, a za predpokladu, že tento žalobný dôvod je účinný, na spôsoby vykonania práva na vypočutie, a to najmä pokiaľ ide o príslušné úlohy dotknutého člena Komisie a OUPZ.
- 13 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 12. septembra 2018.
- 14 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 15 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- žalobu zamietol,
 - uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 16 Žalobca na podporu svojej žaloby uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení práva byť vypočutý zaručeného v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia zo strany administratívy, ktorá je stanovená v článku 41 ods. 2 písm. c) Charty.
- 17 Na úvod je potrebné preskúmať žalobný dôvod založený na porušení práva byť vypočutý.
- 18 Na podporu tohto žalobného dôvodu žalobca najmä tvrdí, že nikto ho neinformoval o údajnom narušení vzťahu dôvery pred prijatím napadnutého rozhodnutia a že Komisia nepredložila žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa rozhovorov, ktoré sa mali uskutočniť s členom Komisie a vedúcim kabinetu konkrétne v priebehu septembra a decembra 2015.
- 19 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcu. Uvádza najmä, že prijatie rozhodnutia o ukončení zmluvy uzavretej na základe článku 2 písm. c) PZOZ z dôvodu narušenia vzťahu dôvery nepredpokladá predchádzajúce vypočutie dotknutej osoby a že v každom prípade člen Komisie a vedúci kabinetu opakovane vypočuli žalobcu pred prijatím napadnutého rozhodnutia.

O účinnosti žalobného dôvodu založeného na porušení práva byť vypočutý zaručeného v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty

- 20 Podľa článku 41 Charty, nazvaného „Právo na dobrú správu vecí verejných“:
- „1. Každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

2. Toto právo zahŕňa najmä:

a) právo každého na vypočutie pred prijatím aké[hok]koľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať...“

- 21 Treba konštatovať, ako vyplýva zo samotného znenia, že toto ustanovenie má všeobecné uplatnenie (rozsudok z 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 84).
- 22 Rovnako Súdny dvor vždy potvrdzoval význam práva byť vypočutý a jeho veľmi široký rozsah v právnom poriadku Európskej únie, keď konštatoval, že toto právo sa musí uplatňovať v každom konaní, ktoré môže viesť k prijatiu aktu spôsobujúceho ujmu (pozri rozsudok z 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 85 a citovanú judikatúru).
- 23 V súlade s judikatúrou Súdneho dvora sa uvedené právo musí rešpektovať, aj keď príslušná právna úprava túto formálnu požiadavku výslovne nestanovuje (pozri rozsudok z 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 86 a citovanú judikatúru).
- 24 Právo byť vypočutý zaručuje každému možnosť oznámiť účinne a efektívne svoj názor v priebehu správneho konania, a to skôr, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy (pozri rozsudok z 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 87 a citovanú judikatúru).
- 25 Aby sa zaručila účinná ochrana dotknutej osoby, účelom tohto práva je predovšetkým to, aby mohlo opraviť chybu alebo uviesť také skutočnosti týkajúce sa jej osobného stavu, ktoré môžu ovplyvniť prijatie alebo neprijatie rozhodnutia alebo jeho obsah (rozsudok z 11. decembra 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, bod 37).
- 26 Z práva byť vypočutý tiež vyplýva, že správny orgán venuje pri starostlivom a nestrannom preskúvaní všetkých relevantných skutočností v prejednávanej veci náležitú pozornosť pripomienkam, ktoré predložila dotknutá osoba (pozri rozsudok z 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 88 a citovanú judikatúru).
- 27 Uvedené právo tak musí umožniť správnejmu orgánu prešetriť vec tak, aby mohol prijať rozhodnutie s plnou znalosťou veci a riadne odôvodniť toto rozhodnutie, aby si dotknutá osoba prípadne mohla riadne uplatniť právo na opravný prostriedok (pozri analogicky rozsudok z 11. decembra 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, bod 59).
- 28 Napokon existencia porušenia práva byť vypočutý musí byť posúdená najmä v závislosti od právnych pravidiel upravujúcich danú oblasť (pozri rozsudok z 9. februára 2017, M., C-560/14, EU:C:2017:101, bod 33 a citovanú judikatúru).
- 29 V prejednávanej veci je nesporné, že napadnuté rozhodnutie, ktorým sa vypovedá žalobcova zmluva dočasného zamestnanca, predstavuje individuálne opatrenie prijaté voči žalobcovi, ktoré sa ho nepriaznivo dotýka v zmysle článku 41 ods. 2 písm. a) Charty.
- 30 Komisia však zdôrazňuje osobitnú úlohu osôb vykonávajúcich svoje funkcie v kabinetoch členov Komisie. Tvrdí, že vzhľadom na to, že tieto osoby musia mať dôveru člena Komisie, ku ktorému prináležia, prijatie rozhodnutia o ukončení zmluvy uzavretej na základe článku 2 písm. c) PZOZ z dôvodu narušenia vzťahu dôvery nepredpokladá predchádzajúce vypočutie dotknutej osoby.
- 31 V tomto ohľade je pravda, že člen Komisie má k dispozícii kabinet zložený zo spolupracovníkov, ktorí sú jeho osobnými poradcami. Prijímanie týchto spolupracovníkov do zamestnania sa uskutočňuje *intuitu personae*, teda na základe voľnej úvahy, pričom zainteresované osoby sa vyberajú tak na

základe ich odbornej a mravnej spôsobilosti, ako aj ich schopností prispôsobiť sa metódam príslušného člena Komisie a celého jeho kabinetu (rozsudok z 11. júla 2006, Komisia/Cresson, C-432/04, EU:C:2006:455, bod 130).

- 32 Široká diskrečná právomoc, ktorou disponuje člen Komisie pri výbere svojich spolupracovníkov, je odôvodnená najmä osobitnou povahou úloh vykonávaných v rámci kabinetu člena Komisie a nevyhnutnosťou udržiavať vzťahy vzájomnej dôvery medzi členom Komisie a jeho spolupracovníkmi (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 29. apríla 2004, Parlament/Reynolds, C-111/02 P, EU:C:2004:265, bod 51).
- 33 Osobitná povaha úloh vykonávaných v rámci kabinetu člena Komisie a nevyhnutnosť udržiavať vzťahy vzájomnej dôvery však nemôžu zbaviť dotknutého spolupracovníka práva byť vypočutý pred prijatím rozhodnutia o jednostrannom vypovedaní jeho zmluvy z dôvodu narušenia vzťahu dôvery.
- 34 Po prvé je totiž potrebné pripomenúť, že právo dotknutej osoby byť vypočutý pred prijatím akéhokoľvek individuálneho rozhodnutia, ktoré sa jej nepriaznivo dotýka, výslovne upravujú ustanovenia článku 41 ods. 2 písm. a) Charty, ktorá má od nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy 1. decembra 2009 rovnakú právnu silu ako Zmluvy. Preto v rozsahu, v akom sa Komisia dovoľáva judikatúry Všeobecného súdu a Súdu pre verejnú službu Európskej únie, podľa ktorej v prípade, že je dôvodom rozhodnutia o prepustení strata dôvery, dotknutá osoba nemá k dispozícii záruku práva byť vypočutý v správnom konaní (rozsudky z 24. februára 2010, P/Parlament, F-89/08, EU:F:2010:11, body 31 až 33; zo 7. júla 2010, Tomas/Parlament, F-116/07, F-13/08 a F-31/08, EU:F:2010:77, body 100 a 101, a z 24. októbra 2011, P/Parlament, T-213/10 P, EU:T:2011:617, bod 43), je potrebné pripomenúť, ako následne rozhodol Súd pre verejnú službu, že je potrebné zohľadniť ustanovenia Charty, ktoré majú rovnakú právnu silu ako Zmluvy (rozsudky z 12. decembra 2013, CH/Parlament, F-129/12, EU:F:2013:203, bod 37, a z 22. mája 2014, CU/EHSV, F-42/13, EU:F:2014:106, bod 37).
- 35 Po druhé je potrebné dodať, že rešpektovanie práva byť vypočutý sa vyžaduje o to viac, pokiaľ ide o výpoveď zmluvy dočasného zamestnanca na dobu neurčitú, ku ktorej došlo z podnetu správneho orgánu, že takéto opatrenie, akokoľvek odôvodnené, predstavuje akt s vážnymi dôsledkami pre dotknutú osobu, ktorá prišla o prácu a ktorej kariéra by mohla byť nepriaznivo ovplyvnená počas mnohých rokov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. októbra 2015, DD/FRA, F-106/13 a F-25/14, EU:F:2015:118, bod 95).
- 36 Po tretie, pokiaľ sa uvažuje o prepustení zamestnanca, ktorý vykonáva svoje úlohy v kabinete člena Komisie, a to pre narušenie vzťahu dôvery, pričom ide o dôvod, na ktorého posúdenie má dotknutý člen Komisie k dispozícii širokú diskrečnú právomoc, riadnou správou vecí verejných je, aby bola dotknutá osoba vopred informovaná o plánovanom opatrení spočívajúcom v prepustení a aby mohla predložiť svoje pripomienky napríklad s cieľom napraviť prípadnú chybu, rozptýliť možné nedorozumenie alebo poukázať na skutočnosti týkajúce sa jej pracovnej alebo osobnej situácie.
- 37 Po štvrté, najmä pokiaľ narušenie vzťahu dôvery vychádza z hodnotových úsudkov príslušného člena Komisie vo vzťahu k jeho spolupracovníkovi, uvedený člen môže po tom, ako bolo jeho spolupracovníkovi umožnené predložiť svoje pripomienky, nadobudnúť dojem, že vzťah dôvery nie je s konečnou platnosťou narušený.
- 38 Navyše aj keď OOUPZ neprislúcha, aby nahrádzal svojim posúdením posúdenie príslušného člena Komisie, pokiaľ ide o existenciu narušenia vzťahu dôvery, OOUPZ musí najskôr overiť, či sa neexistencia alebo strata vzťahu dôvery skutočne uplatňuje, následne sa musí ubezpečiť o vecnej správnosti skutkového stavu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. mája 2014, CU/EHSV, F-42/13, EU:F:2014:106, bod 41), a napokon sa musí ubezpečiť, že vo vzťahu k uvádzanému dôvodu nie je výpoveď postihnutá porušením základných práv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2013, CH/Parlament, F-129/12, EU:F:2013:203, bod 41) alebo zneužitím právomoci. V tomto kontexte môže

OOUPZ vzhľadom na pripomienky predložené dotknutou osobou najmä zastávať názor, že osobitné okolnosti odôvodňujú, aby sa zväžili iné opatrenia ako prepustenie, napríklad preradenie dotknutej osoby na inú funkciu v rámci Komisie.

- 39 Po piate je potrebné zdôrazniť, že Komisia nie je oprávnená dovoľávať sa rozsudku z 29. apríla 2004, Parlament/Reynolds (C-111/02 P, EU:C:2004:265), na podporu tvrdenia, podľa ktorého neexistovala povinnosť vypočúť žalobcu pred prijatím napadnutého rozhodnutia. Okolnosti prejednávanej veci sú totiž odlišné od okolností veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, ktorý sa týka skutkových okolností pred nadobudnutím účinnosti Charty. Navyše sporným rozhodnutím v tejto veci bolo rozhodnutie o ukončení dočasného preloženia úradníka Európskeho parlamentu vykonávajúceho funkciu generálneho tajomníka politickej skupiny a opätovnom dosadení tohto úradníka na jeho pôvodné generálne riaditeľstvo a nie rozhodnutie o prepustení dočasného zamestnanca.
- 40 Z vyššie uvedeného vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, rozhodnutie o vypovedaní zmluvy na dobu neurčitú dočasného zamestnanca prijatého na základe článku 2 písm. c) PZOZ pre narušenie vzťahu dôvery nemožno prijať bez toho, aby sa predtým rešpektovalo právo tohto zamestnanca byť vypočutý, ktoré zaručuje článok 41 ods. 2 písm. a) Charty.
- 41 Žalobca sa teda môže účinne dovoľávať porušenia práva byť vypočutý v rámci žaloby, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 42 V tejto fáze je potrebné posúdiť, či bolo právo žalobcu byť vypočutý porušené.

O porušení práva být vypočutý

- 43 Žalobca tvrdí, že pred prijatím napadnutého rozhodnutia nebol vypočutý. Uvádza, že nikto ho neinformoval o údajnom narušení vzťahu dôvery pred vypovedaním jeho zmluvy. Nebol adresátom žiadneho dokumentu, v ktorom by sa uvádzala neschopnosť plniť si úlohy alebo problémy týkajúce sa jeho výkonnosti a správania v službe. Tvrdí, že Komisia nepredložila žiadny dôkaz o tom, že diskusie uvedené v bodoch 28 až 36 vyjadrenia k žalobe sa uskutočnili s členom Komisie a vedúcim kabinetu, najmä pokiaľ ide o stretnutia z 3. septembra a 14. decembra 2015. Dodáva, že spochybňuje tvrdenia Komisie v tomto ohľade.
- 44 Komisia tvrdí, že žalobca bol opakovane vypočutý predtým, ako bolo prijaté napadnuté rozhodnutie. Žalobca, ktorý bol pôvodne prijatý do zamestnania ako zástupca vedúceho kabinetu, mal ťažkosti prispôbiť sa inštitucionálnemu kontextu a vykonávať svoje úlohy v oblasti bezpečnostnej agendy, ktorá bola prioritnou agendou portfólia člena Komisie, o čom vedúci kabinetu a člen Komisie opakovane so žalobcom diskutovali. Dňa 3. septembra 2015 sa uskutočnilo stretnutie medzi vedúcim kabinetu a žalobcom, na ktorom bol načrtnutý odchod žalobcu z kabinetu. Po tomto stretnutí nasledoval rozhovor s členom Komisie na rovnakú tému. Komisia zdôrazňuje, že v októbri 2015 bola žalobcovi ponúknutá pozícia experta, aby mohol naďalej pôsobiť v kabinete. Dňa 14. decembra 2015 si vedúci kabinetu predvolal žalobcu a otázka jeho odchodu bola načrtnutá konkrétnejším spôsobom. Žalobca mohol opäť vyjadriť svoj názor a osobne ho prediskutovať s členom Komisie pri následnom rozhovore. Napriek iniciatívam kabinetu sa žalobca nezlepšil v plnení si svojich povinností. Z tohto dôvodu sa člen Komisie rozhodol v apríli 2016 podniknúť kroky s cieľom vypovedať zmluvu žalobcu z dôvodu, že došlo k narušeniu vzťahu dôvery.
- 45 Je potrebné pripomenúť, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie možno prijať len pri rešpektovaní práva byť vypočutý, dotknutej osobe musí byť umožnené účinne vyjadriť svoj názor, pokiaľ ide o plánované opatrenie, a to v rámci písomnej alebo ústnej komunikácie na podnet OOUPZ, pričom prináleží OOUPZ, aby o nej poskytol dôkaz (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. decembra 2007,

Marcuccio/Komisia, C-59/06 P, EU:C:2007:756, bod 47, a z 3. júna 2015, BP/FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356, bod 54). Komisia teda v duplike nesprávne tvrdí, že žalobca znáša dôkazné bremeno, pokiaľ ide o to, či bol vypočutý pred prijatím napadnutého rozhodnutia.

- 46 V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že Komisia nepredložila dôkaz o tom, že žalobca mal možnosť účinne vyjadriť svoj názor v rámci písomnej alebo ústnej komunikácie v súvislosti s navrhovaným opatrením.
- 47 Aj keď totiž Komisia tvrdí, že sa uskutočnili rozhovory medzi členom Komisie a vedúcim kabinetu na jednej strane a žalobcom na druhej strane, a to za predpokladu, že takéto rozhovory mohli svojou povahou umožniť dotknutej osobe účinne vyjadriť svoj názor k plánovanému opatreniu v zmysle bodu 45 vyššie, Komisia o tom nepredložila dôkaz, zatiaľ čo žalobca spochybňuje jej tvrdenia. Komisia nepredložila žiadnu poznámku, žiadny e-mail či svedeckú výpoveď. Komisia okrem toho netvrdí, že počas rozhovorov v septembri a decembri 2015 by so žalobcom riešila stratu dôvery a výpoveď zmluvy z tohto dôvodu.
- 48 Hoci je pravda, ako to tvrdí Komisia, že judikatúra pripomenutá v bode 45 vyššie nevyžaduje vypočutie, ani aby uvedené vypočutie bolo predmetom správy alebo zápisnice na účely rešpektovania práva byť vypočutý, nič to nemení na tom, že prináleží Komisii, aby v prípade, že dočasný zamestnanec tak ako v prejednávanej veci spochybňuje, že bol vypočutý, predložila dôkaz, že dotknutá osoba mala možnosť vyjadriť svoje pripomienky k úmyslu Komisie vypovedať jej zmluvu z dôvodu narušenia vzťahu dôvery. Navyše samotná okolnosť zdôraznená Komisiou, že kabinety členov Komisie sú malé subjekty, neumožňuje, aby sa považovalo za nesporné, že zamestnanec zastávajúci pozíciu v rámci jedného z týchto kabinetov bol riadne vypočutý pred tým, ako bolo voči nemu vydané rozhodnutie o prepustení. Napokon aj keď žalobca neposkytol vysvetlenie alebo odôvodnenie, pokiaľ ide o stretnutia v septembri a decembri 2015 uvádzané Komisiou, stačí konštatovať, že spochybňuje tvrdenia Komisie, podľa ktorých bol v priebehu týchto stretnutí riadne vypočutý, a to bez toho, aby bolo možné priznať obyčajným tvrdeniam Komisie prednosť vo vzťahu k popretiam druhého účastníka konania (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2007, Marcuccio/Komisia, C-59/06 P, EU:C:2007:756, body 69 a 70).
- 49 Okrem toho, pokiaľ ide o otázku, ktorou sa Komisia zaoberala, a to či je prípustné a dôvodné, aby žalobca vytýkal neexistenciu zostavenia správy o ukončení skúšobnej doby, postačuje konštatovať, že táto otázka nemá vplyv na záver, že Komisia nepredložila dôkaz o tom, že by právo žalobcu byť vypočutý bolo rešpektované.
- 50 Z uvedeného vyplýva, že právo žalobcu byť vypočutý pred prijatím napadnutého rozhodnutia bolo porušené.

O dôsledkoch porušenia práva byť vypočutý

- 51 Podľa ustálenej judikatúry porušenie práva byť vypočutý vedie k zrušeniu rozhodnutia vydaného na konci predmetného správneho konania iba vtedy, ak by bez tejto vady mohlo toto konanie dospieť k inému výsledku (rozsudky z 10. septembra 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 38, a z 24. apríla 2017, HF/Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, bod 157; pozri tiež rozsudok z 9. septembra 2015, De Loecker/ESVČ, F-28/14, EU:F:2015:101, bod 127 a citovanú judikatúru).
- 52 V prejednávanej veci žalobca tvrdí, že ak by bol vypočutý pred prijatím napadnutého rozhodnutia, mohol byť informovaný o výhradách voči nemu, uplatniť svoje pripomienky a predložiť e-maily, ktoré preukazujú, že odôvodnenie predložené Komisiou je nedôvodné. Uvádza, že výhrady Komisie na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sú subjektívne dôkazy, ktoré mohli byť vzhľadom na svoju povahu pozmenené, ak by bol vypočutý.

- 53 V tejto súvislosti z rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti v podstate vyplýva, že narušenie vzťahu dôvery medzi žalobcom a dotknutým členom Komisie vychádza z „ťažkostí [žalobcu] prispôbiť sa inštitucionálnemu kontextu Komisie, ako aj vykonávať svoje úlohy, pokiaľ ide o prioritnú agendu, ktorú predstavuje bezpečnosť“. Navyše podľa rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti žalobca „nebol schopný poskytovať poradenstvo [členovi Komisie] týkajúce sa jeho agendy a najmä vypracovať stratégiu týkajúcu sa občianstva“.
- 54 Takéto tvrdenia formulované veľmi všeobecne vyplývajú z posúdení týkajúcich sa pracovného výkonu žalobcu, opierajúc sa o objektívne skutočnosti, ako aj o hodnotiace úsudky. Pokiaľ ide najmä o hodnotiace úsudky, ako to správne zdôrazňuje žalobca, z dôvodu ich subjektívneho charakteru ich možno vzhľadom na ich povahu v rámci komunikácie s dotknutou osobou pozmeniť (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 18. septembra 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 28). Navyše bez ohľadu na stupeň subjektivity predmetných posúdení Komisia tým, že žalobcovi neposkytla žiadnu možnosť vyjadriť svoj názor, mu odoprela možnosť presvedčiť, že bolo možné iné posúdenie jeho pracovného výkonu, ako aj pokúsiť sa o obnovenie vzťahu dôvery medzi členom Komisie a ním samým. Žalobca totiž mohol v prípade, že by bol vypočutý, uviesť pripomienky týkajúce sa svojho pracovného výkonu alebo svojej osobnej či pracovnej situácie, ktoré by mohli poskytovať odlišný pohľad na výhrady, ktoré voči nemu smerovali.
- 55 Platí to o to viac, ako to bolo uvedené v bodoch 32 a 36 vyššie, že príslušný člen Komisie má širokú diskrečnú právomoc pri výbere svojich spolupracovníkov prijatých na základe článku 2 písm. c) PZOZ, čo mu poskytuje značný priestor pre navrhovanie prepúšťania uvedených spolupracovníkov, ako aj zrušenie takého návrhu.
- 56 Tvrdiť teda za okolností prejednávanej veci, že OOUPZ by nevyhnutne prijal rovnaké rozhodnutie, ak by žalobca mohol účinne vyjadriť svoj názor v priebehu správneho konania, by znamenalo zbaviť základné právo byť vypočutý zakotvené v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty jeho podstaty, keďže samotný obsah tohto práva vyžaduje, aby dotknutá osoba mala možnosť ovplyvniť predmetný rozhodovací proces (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. septembra 2011, Marcuccio/Komisia, T-236/02, EU:T:2011:465, bod 115, a z 5. októbra 2016, ECDC/CJ, T-395/15 P, neuvverejnený, EU:T:2016:598, bod 80).
- 57 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie uvedené Komisiou v jej vyjadrení k žalobe, založené na tom, že nie je prípustné, aby žalobca predložil v neskoršej fáze sporového konania e-mailu uvádzané v žalobe, a to za predpokladu, že existujú a že majú taký obsah, ako im priznáva žalobca, je potrebné jednak zdôrazniť, že žalobca tieto e-maily pred Všeobecným súdom nepredložil, a jednak, že prípadná neprípustnosť týchto e-mailov pred Všeobecným súdom nemá vplyv na možnosť, ktorú žalobca mohol mať, ak by bol vypočutý, a to predložiť tieto e-maily alebo v každom prípade akékoľvek iné dôkazy, ktoré by boli v priebehu správneho konania relevantné na účely toho, aby sa pokúsil zabrániť vydaniu plánovaného rozhodnutia o prepustení.
- 58 Za týchto okolností nemožno vylúčiť, že konanie o prepustení mohlo viesť k inému výsledku, ak by bol žalobca riadne vypočutý.
- 59 Z uvedeného vyplýva, že je potrebné vyhovieť žalobnému dôvodu založenému na porušení práva byť vypočutý, ktoré zaručuje článok 41 ods. 2 písm. a) Charty.
- 60 Napadnuté rozhodnutie je preto potrebné zrušiť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať druhý žalobný dôvod uvádzaný žalobcom, ktorý je založený na porušení povinnosti odôvodnenia.

O trovách

- ⁶¹ Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala v prejednávanej veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi žalobcu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata rozšírená komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie Európskej komisie z 27. apríla 2016, ktorým sa vypovedá zmluva RY na dobu neurčitú, sa zrušuje.**
- 2. Komisia je povinná nahradiť trovy konania.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 10. januára 2019.

Podpisy